

Slávnosť Krista Kráľa

21. november 21

Jn 18, 33b – 37

Milé sestry a bratia v Kristovi

Pred niekoľkými desaťročiami, keď cirkev vyhlásila Krista za svojho kráľa a zároveň za kráľa celého sveta a vesmíru, vzbudilo to vtedy mnohé otázky. Prečo práve v dobe, kedy vo svete už končili monarchie, dožívali kráľovstvá? Skoro všade nastupovala moc ľudu, ktorá ale predpokladá vzájomnú zhodu, dohodu, ku ktorej sa dá priblížiť len hlasovaním. (Aj dnešná situácia s pandemiou ukazuje, aké náročné je hľadať zhodu, najmä keď záujmy jednotlivých skupín sú rozdielne.) Čo stálo za rozhodnutím Cirkvi vyhlásiť Krista za kráľa práve v dobe dožívajúcich kráľovstiev? Bol to len výraz nostalgie za starým svetom?

My kresťania sme chceli pripomenúť iné hodnoty, o ktorých sa nehlasuje a napriek tomu sú potrebné, posvätné. Chceli sme sebe aj svetu pripomenúť Krista, ktorý zdôrazňoval hodnoty ducha, keď hovoril o božom kráľovstve. Tieto hodnoty: láska, pravda, pokoj, spravodlivosť presahujú to, čo my ľudia dokážeme vyrobiť, odhlasovať a nastoliť svojimi zákonmi.

Tento názor zdieľali aj texty sv. Písma, ktoré sme dnes čítali. Prorok Daniel aj autor knihy Zjavenia sv. Jána poukázali, že napriek skúsenosti s dnešným svetom, v ktorom platí skôr moc a sila; môžu nakoniec hodnoty pravdy, lásky, dobra, pokoja zvíťaziť a premeniť náš život. Nebude to ale silou zbraní, či vojska, ale duchovným spôsobom. Prorok aj autor knihy Zjavenia hovoria o Bohu, o božej moci, ktorá je silnejšia ako moc človeka a moc rôznych vladárov. Pretože ľudská moc nie je konečná, absolútna. Boh ju presahuje a môže svet obnoviť božím spôsobom. K tejto vízii sa Cirkev sa prihlásila s tým, že Kristus je spomínaný Syn človeka, spomínaný boží kráľ, ktorý má prísť na konci našich čias.

Čo to znamená pre nás? Keď Ježiš hovoril o božom kráľovstve, nemal na mysli teokraciu, v ktorej bude priamo vládnuť Boh, od ktorého sa budú odvodzovať naše ľudské zákony a vynucovať podobne, ako sa snažíme v spoločnosti vynucovať svetské zákony. Keď hovoríme o hodnotách ducha, narazíme na paradox, že ony sa nedajú nastoliť svetskou mocou, nedajú sa nastoliť zákonmi. Dokonca ani Ježiš sám nepotreboval byť kráľom, ako to sám vyjadril. Ak ho naozaj počúvame, tak pochopíme, že on sa paradoxne stane naším kráľom až vtedy, keď už nebudeme potrebovať kráľa. Pretože jeho kráľovská postava ruší svetské kráľovstvá. Tým, že on nechce byť kráľom moci. Takže vlastne aj naším kráľom sa stane vtedy, keď to aj my pochopíme a po tejto ceste pôjdeme spolu s ním. Možno teraz niečo chápeme z paradoxu, naznačeného židovským spisovateľom Franzom Kafkom, ktorý napísal myšlienku, že Mesiáš príde až deň po svojom príchode.

Preto Ježiš na inom mieste hovoril o príslušníkoch svojho kráľovstva ako o tých, ktorí sa neboja slúžiť životu, slúžiť druhým. Sám kráľ sa stotožnil s tými poslednými. Čo ste spravili jednému z týchto najmenších, mne ste urobili. Dnes to môžeme rozšíriť aj o službu životu vôbec. Pomáhať v dnešnom svete môže znamenať aj pripomínať to, čo dáva zmysel životu. Čo robí život človeka krajším. Tí biedni dnešného sveta totiž paradoxne môžu byť aj tí, čo majú majetok, ktorým zdanlivo nič nechýba.

A predsa aj ony sú hladný po zmysle, po ozajstnom naplnení života. Ak túto úlohu slúžiť v dnešnom svete životu prehliadneme, môže sa stať, že Cirkev, ktorá nebude slúžiť sa už bude javiť ako zbytočná.

Úcta k Ježišovi Kristovi ako Kráľovi neba a zeme nemá byť len vonkajšia, oslavou tu v kostole. Úcta Kristovi kráľovi nám skôr pripomína úlohu – zápasit' v našom živote, v našom svete o božie hodnoty. Pripomína nám, že sme súčasťou dejín, zápasov tohto sveta, máme úlohu pretvárať svet k lepšiemu. Má pomáhať nám pomáhať pritom naša viera, ktorá sa snaží o pochopenie Krista. Tak, aby aj o nás mohli platiť Kristove slová: „Každý, kto je z pravdy, počúva môj hlas.“ Preto, aby sme vedeli Kristovmu kráľovstvu slúžiť svojim životom.

Ježiš Kristus je kráľom, pretože nielen o hovoril o skutočne kráľovských hodnotách božieho kráľovstva, ale preto, že on tieto hodnoty žil tu na zemi medzi nami ako človek. Ba ešte viac on im zostal verný aj vtedy, keď išlo o život, on ich žil aj vo chvíli smrti. Takže aj my sme až v tej chvíli spolu so stotníkom pochopili, že on bol naozaj boží. Prosme aby aj nám dal silu kráčať spolu s ním, našim Kráľom na ceste za kráľovstvom lásky, pravdy, spravodlivosti a pokoja.